

De zonde(n) van Adam, en die van ons

“Maar, o mens, wie bent u toch dat u God tegenspreekt? Zal ook het maaksel tegen hem die het gemaakt heeft, zeggen: Waarom hebt u mij zó gemaakt?”

Romeinen 9:20

Straft God mij voor de zonde van Adam? Waarom heeft God mij zo gemaakt dat ik kan zondigen? Deze vragen komen regelmatig op in het hart van vele mensen. Maar dan volgt hier mijn tegenvraag: ‘Stel je die vragen alleen als excuus voor je eigen zondige gedrag?’

Laten we eerbiedig de Bijbel lezen en luisteren naar wat God daarin zegt over de oorzaak en de gevolgen van de zonde(n). In de eerste hoofdstukken van de Bijbel staat beschreven hoe de zonde in de wereld is gekomen. Daarbij vermeldt het Woord van God ook hoe God in genade heeft gehandeld en nog steeds handelt met de gevallen mens én de zondige daden van de mens; en het verwijst tevens naar de unieke oplossing die Hij heeft voor het zonde(n)probleem van ieder mens.

God had de mens een weinig minder dan de engelen gemaakt om te heersen over Zijn mooie schepping (Ps. 8:4-10). In het paradijs mochten Adam en Eva van alles genieten. Er was slechts één beperking, één uitzondering: ze mochten niet eten van de boom van de kennis van goed en kwaad. Door niet te eten van deze boom konden Adam en Eva tonen dat zij God gehoorzaam wilden zijn. God had duidelijk gezegd wat de verstrekkende gevolgen zouden zijn, als de mens toch ongehoorzaam aan Hem zou zijn. Op een dag kwam de satan, de tegenstander van God, bij de mens. Hij begon twijfel te zaaien en de waarheid over God te verdraaien. Die techniek van twijfel zaaien, God anders voorstellen dan Hij is en de mens vervolgens verleiden tot zonde, hanteert hij nog steeds. En hij heeft nu, na duizenden jaren praktijk, nog veel meer ervaring dan in het begin. Tot op de dag van vandaag tracht de duivel – ook door godsdienstige en schijnbaar serieuze vragen – een wig te drijven tussen God en de mens. Uit het feit dat God toeliet dat de satan een aanval kon doen op Zijn volmaakte schepping, bleek dat God de mens een grote verantwoordelijkheid had gegeven. God liet zien dat Hij veel vertrouwen in de mens had om namens Hem met gezag op te treden. God had de toekomst van de mens en de aarde tot op dat moment in handen van de mens gelegd.

De zondeval heeft God nooit gewild. Toch liet Hij de val toe. Als God na dit vreselijke gebeuren Adam en Eva en ook de aarde had vernietigd, zou dit rechtvaardig zijn geweest. Als dit was gebeurd, had het eerste mensenpaar moeten beamen dat God heilig en rechtvaardig is. Maar God deed dit niet! Toen Zijn prachtige schepping onder de vloek kwam te liggen, gebruikte God dit om te laten zien dat Hij liefde is. Hij had Zijn reddingsplan al gereed (1 Petr. 1:19,29). Eenmaal zou uit dit mensengeslacht Iemand geboren worden, die niet kon zondigen en die de satan zou overwinnen, om de schepping opnieuw bij God te brengen. Alle dingen zál Hij met God verzoenen (Kol. 1:20-21).

Vele eeuwen lang werden er mensen geboren, terwijl ze als het ware al met de dood in de schoenen liepen. Doordat Adam en Eva gezondigd hebben, is de zondemacht in de wereld gekomen en hebben al hun nakomelingen het dodelijke gif in zich. Maar tegen dit gif heeft God een medicijn, een uniek geneesmiddel: het bloed van Zijn Zoon! Zodat iemand die opnieuw geboren is, met Paulus kan zeggen: “(...) ook wij allen verkeerden voorheen in de begeerten van het vlees (...) en wij waren van nature kinderen van de toorn. Maar God, Die rijk is in barmhartigheid, heeft ons door Zijn grote liefde waarmee Hij ons heeft liefgehad, ook toen wij dood waren door de overtredingen, met Christus levend gemaakt” (Ef. 2:3-5).

In Johannes 3 houdt de Heer Jezus Nicodemus een gebeurtenis uit Israëls woestijnreis voor (zie Num. 21). Als gevolg van het dodelijke gif zou ieder, die gebeten was door de slangen, sterven. Op Gods bevel maakte Mozes een koperen slang en liet deze oprichten in het midden van de legerplaats. Iedereen die ernaar keek, werd genezen. Dit betekende wel dat deze persoon tevoorschijn moest komen uit zijn tent en in het geloof omhoog moest kijken. Dit is een beeld van bekering en geloof in de Heer Jezus, die moest sterven om mensen te kunnen redden van het ‘slangengif’ van Satan. Menselijke redeneringen om af te komen van de dodelijke beet, hielpen toen niet en nu ook niet!

In de brief aan de Romeinen legt de apostel Paulus, geïnspireerd door de Heilige Geest, uit hoe God mensen kan rechtvaardigen. Dat wil zeggen: volgens het recht door God gezien worden als nieuwe mensen in Christus, bevrijd van schuld en straf. In de eerste hoofdstukken constateert hij dat alle mensen gezondigd hebben. Als gevolg hiervan zullen alle mensen eenmaal geoordeeld worden naar hun werken. Hij toont aan dat ieder mens persoonlijk verantwoordelijk is voor wat hij doet in zijn leven. Op de dag dat God rekenschap vraagt aan de mens van zijn daden, zal er niemand zijn die een geldig excuus heeft voor die zondige daden, wie hij ook is!

In Romeinen 3:20 zien we het antwoord van God op het probleem van onze zonden, onze boze daden. *Maar nu* enz. Vervolgens wordt uitgelegd dat God een middel heeft tot verzoening voor de zondige daden van de mens: het geloof in het reinigende bloed van Christus Jezus. In Romeinen 4 lezen we hoe de mens hieraan deel kan krijgen: door te geloven zoals Abraham en zoals David. Abraham geloofde God onvoorwaardelijk op Zijn woord. Hij geloofde dat uit zijn nageslacht de beloofde Verlosser geboren zou worden, en dat God zelfs uit de dood leven kon geven. David geloofde dat hij de dood had verdiend vanwege zijn zonden. David geloofde ook, toen hij zijn zonde niet langer bedekte, dat *God* zijn zonde bedekt had. Nee, geen ‘zand erover’, dus niet meer erover praten, zoals wij vaak onze zonden willen verbergen. Maar God bedekte Davids zonde met *het verzoeningsbloed*. Alleen op grond van het geloof werden Abraham en David gerechtvaardigd. Dit principe van rechtvaardiging geldt voor een ieder die op dezelfde wijze gelooft.

In Romeinen 5:12 t/m 8:39 legt de apostel uit dat er nóg een enorm probleem is, dat God heeft opgelost: namelijk de zondige natuur van de mens. Een zondige daad kan vergeven worden, als aan bepaalde voorwaarden wordt voldaan. Een zondige natuur kan *niet* vergeven worden, die moet geoordeeld worden. Dat is ook op het kruis gebeurd. Daar is de oude mens, de zondige natuur van de gelovige, met Christus gekruisigd (Rom. 6:6-7). Met deze zondige natuur wordt ieder mens geboren. Hoewel de Bijbel de term erfzonde niet gebruikt, is dit wel een bijbels begrip. Alle mensen vanaf Adam hebben namelijk een zondige natuur van hun ouders geërfd (Ps. 51:7; Job 15:14). Nergens in de Bijbel lezen we echter dat de mens veroordeeld wordt vanwege de *zonden* van zijn ouders (Ezech. 18:20). Hij wordt dus ook niet veroordeeld voor de zonde van Adam, maar op grond van zijn persoonlijke zonden.

In Romeinen 5:12-21 wordt gesproken over twee personen, Adam en Christus. Tussen hen zien we een parallel én een groot contrast. De parallel: het gevolg van één daad van Adam, en één daad van Christus. Het contrast: door de ongehoorzaamheid van Adam is de zonde en ook de dood in de wereld gekomen. Al zijn nakomelingen hebben gezondigd, evenals hij, en zij zullen als gevolg hiervan moeten sterven. Maar door

Christus' werk aan het kruis is er een overvloed van leven tot alle mensen gekomen. De vraag is alleen: Wil ik erkennen dat ik geen haar beter ben dan Adam? In Romeinen 8:1-4 legt Paulus uit hoe God de zondemacht geoordeeld heeft. De Zoon van God nam een menselijk lichaam aan en Hij werd op het kruis door God tot *zonde* gemaakt. Dat wil zeggen: Hij werd veroordeeld door God alsof Hij, zoals Adam, een zondaar was (2 Kor. 5:21). Op het kruis nam Hij de plaats in van schuldige mensen. Op grond van Zijn verzoeningswerk kunnen en mogen mensen tot God komen en hun zondige daden aan Hem belijden. Uit liefde voor hen wilde de Heer Jezus de straf, die zij verdienden, op Zich nemen. Hij heeft de godverlatenheid voor ons ondergaan, opdat *wij* nooit van God verlaten zouden worden. Wie dit goed op zich laat inwerken, durft God niet meer de schuld te geven van zijn zondige afkomst en zondige bestaan. Hij buigt het hoofd en de knieën, en aanbidt God voor zoveel onverdiende liefde en genade.

Er zijn predikers die hun toehoorders voorhouden: ‘We moeten terug naar het paradijs!’ Maar vervolgens nemen ze hun toehoorders *niet* mee naar het kruis! De zondeval in het paradijs toont ons het beginsel van de *ongehoorzaamheid* van de eerste mens tegenover God. Het kruis toont ons de *gehoorzaamheid* van de tweede Mens tegenover God (Fil. 2:6-8). De eerste Adam werd geschapen als een levende ziel. Door kruis en opstanding werd de laatste Adam tot een levendmakende geest (1 Kor. 15:45). In het paradijs deed de zonde zijn intrede, de mens at van de verboden vrucht. Op Golgota werd de Zoon van God aan het kruis gespijkerd, daar bereikte de zonde van de mens haar toppunt. In het paradijs werd de mens, Adam, door zijn zonde gescheiden van God. Op het kruis werd de Mens, Christus Jezus, door God verlaten en van Hem gescheiden, omdat Hij in Zijn lichaam onze zonden droeg (1 Petr. 2:24; Matt. 27:46).

Aan het kruis heeft de Heer Jezus eenmaal voor de zonden geleden. De Rechtvaardige leed voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen (1 Petr. 3:18). In het paradijs wantrouwde de mens God en geloofde hij de satan. Adam en Eva geloofden God niet langer op Zijn woord, maar zij geloofden het bedrog van de vader der leugen. De zonde in het paradijs was, figuurlijk gezien, een slag in het gezicht van God. Door de Heer Jezus – Hij is God geopenbaard in het vlees – openlijk af te wijzen en Hem aan het kruis te spijkeren, na Hem lichamelijk vreselijk gepijnigd te hebben, heeft de mens God uitermate beledigd. In het paradijs gaf God de mensen ‘kleding’ om zich gedurende hun aardse leven daarmee te bedekken. Op het kruis bracht de Heer Jezus een eeuwige verlossing en verzoening tot stand (Gen. 3:21; Hebr. 9:12). Mensen alleen wijzen op de zondeval, de daad van Adam, biedt geen uitzicht en leidt tot wanhoop. Maar hen daarbij ook wijzen op het kruis en op het werk van Christus, geeft uitzicht en een heerlijke hoop!

Mede als gevolg van een eenzijdige prediking vinden mensen het vanzelfsprekend om te zondigen. ‘We zondigen nu eenmaal allemaal’, zegt men. Maar zij die zo spreken, denken lichtvaardig over hun zondige daden en trachten de oorzaak en de gevolgen van hun zonden van zich af te schuiven. In de hele Bijbel zien we twee lijnen. Enerzijds de lijn van de verantwoordelijkheid van de mens, en anderzijds de genade die God aanbiedt aan elke berouwvolle zondaar die tot Hem de toevlucht neemt. Beking is de verantwoordelijkheid van de mens. Het lijkt vroom om te zeggen: ‘De mens kan zich niet bekeren.’ Maar dan zegt God: ‘Je wilt niet!’ En niet: ‘Inderdaad, je kunt niet!’ Op het kruis hebben gerechtigheid en vrede elkaar ontmoet. Aan Gods gerechtigheid is voldaan door Jezus Christus. Doordat de zonde is geoordeeld, kan God genade en vrede aanbieden aan alle mensen. Hij kan uit liefde de zondaar aannemen in Zijn Zoon Jezus Christus.

De andere lijn is enerzijds de voorkennis van God, en anderzijds Zijn raadsbesluit. Menselijke logica kan dit niet vatten. God wist hoe het zou gaan met de mens in het paradijs en ook in de duizenden jaren die erop volgden. God echter had en heeft nog steeds een middel – ondanks het falen van de mens – om het mogelijk te maken dat hij voor eeuwig gelukkig wordt!

“Wat geen oog heeft gezien en wat geen oor heeft gehoord en in geen mensenhart is opgekomen, dat is wat God bereid heeft voor hen die Hem liefhebben. Aan ons echter heeft God het geopenbaard door Zijn Geest. De Geest immers onderzoekt alle dingen, zelfs de diepten van God (...). Maar de natuurlijke mens neemt de dingen van de Geest van God niet aan, want ze zijn dwaasheid voor hem. Hij kan ze ook niet leren kennen, omdat ze geestelijk beoordeeld worden” (1 Kor. 2:9-16).

Oude Sporen 2011

